

UZASADNIENIE

M. W. posiada prawo jazdy od 2005 roku. W dniu 11 kwietnia 2015 roku, około godziny 22.30, w S., na ul. (...), kierując pojazdem marki H. (...) o nr rej (...) został zatrzymany przez patrol Policji, ponieważ jadąc w kierunku ul. (...) i widząc oznakowany radiowóz Policji, zawrócił w przeciwnym kierunku ruchu. W toku kontroli przeprowadzone zostały badania stanu trzeźwości kierującego. Przeprowadzone badanie o godzinie 22.33 wykazało stężenie 0,52 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz stężenie 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godzinie 22.50.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – karta 18-19,

protokół użycia A. – karta 6, 8

protokół zatrzymania oskarżonego- karta 2-3,

zeznania S. M. - karta 10-11,

zeznania W. K. – karta 12-13.

M. W. miał w dacie popełnienia czynu ukończone 34 lata. Jest kawalerem utrzymującym córkę, córkę narzeczonej i narzeczoną. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest cukiernikiem. Obecnie utrzymuje się z własnej działalności gospodarczej, osiągając z tego tytułu dochód w kwocie 2 000 złotych. Nie posiada majątku większej wartości. Dotychczas nie był karany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – karta 18-19,

dane osobowopoznawcze – karta 20,

informacja z K. – karta 22.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

W czasie przesłuchania złożył wniosek w przedmiocie dobrowolnego poddania się karze w trybie art. 335 kpk.

Jako, że materiał zgromadzony w sprawie nie budzi wątpliwości, sąd uwzględnił wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 kpk. Zarówno dowody osobowe w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, jak i dowody z dokumentów, korespondowały ze sobą i brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Biorąc pod uwagę, że oskarżony dopuścił się złamania jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, biorąc pod uwagę stopień zagrożenia bezpieczeństwa w tym ruchu wywołany czynem oskarżonego, uznać należało, że jego zachowanie jest społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy.

Ponieważ w sprawie nie zachodziły okoliczności, które wyłączałyby winę lub bezprawność czynu oskarżonego, należało wymierzyć mu karę.

Wymierzając karę oskarżonemu, sąd w całości uwzględnił wnioski w tym zakresie złożone przez prokuratora w trybie art. 335 kpk. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Ustalając wysokość stawki dziennej sąd miał na uwadze okoliczności popełnienia czynu, w tym stopień nietrzeźwości oskarżonego, poruszanie się przez niego drogą o stosunkowo dużym natężeniu ruchu. Miarkując zaś wysokość stawki dziennej sąd uwzględnił dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Jako, że oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga stały dochód orzeczenie kary grzywny było uzasadnione.

Dodatkowo obowiązkiem sądu, w związku z rodzajem popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd wymierzył ten środek, zgodnie z wnioskiem prokuratora, w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd rozstrzygając w przedmiocie środka miał na uwadze, że posiadanie uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi pozwala oskarżonemu na uzyskiwanie środków utrzymania oraz fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym.

Nadto sąd orzekł w przedmiocie zaliczenia okresu zatrzymania oskarżonego na poczet orzeczonej kary grzywny, a także w przedmiocie zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka. Nadto sąd rozstrzygnął także o kosztach sądowych i wymierzył oskarżonemu opłatę.

Niemniej jednak, wydając orzeczenie w sprawie, sąd dopuścił się błędu, którego skorygowanie, z uwagi na jego merytoryczny charakter, nie było możliwe. Zgodnie ze zmianą przepisów kodeksu karnego wprowadzoną ustawą z dnia 20 marca 2015 roku, która weszła w życie w dniu 18 maja 2015 roku, zmianie uległy zasady wymiaru środków karnych w przypadku skazania min. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a§1 kk. W niniejszej sprawie zaistniała zatem sytuacja, w której w dacie orzekania obowiązywała inna ustawa niż w dacie popełnienia czynu. Zgodnie z art. 4§1 kk „jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. Sąd rozpoznając sprawę oskarżonego M. W. z art. 178a§1 kk, zastosował przepisy ustawy poprzedniej, ponieważ obowiązywała ona w dacie popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego oraz była dla niego względniejsza, jednakowoż nie przywołał art. 4§1 kk w sentencji wyroku, jak już wskazano powyżej, na skutek przeoczenia.